భారత సర్వోన్నత న్యాయస్థాన, నివేదికలు

శ్రీమతి ఆశలతాదేవి మరియు ఇతరులు

వర్సెస్

శ్రీజాదూ నాథ్ రాయ్ మరియు ఇతరులు

(ప్రధాన న్యాయమూర్తి సర్వశ్రీమెహర్ చంద్ మహాజన్, బీజన్ కుమార్, ముఖర్జియ, వివియన్ బోస్, ఏన్. హెచ్.భగవతి మరియు టి. ఎల్.వెంకటరామ అయ్యర్ న్యాయమూర్తులు)

ఇండియన్ ఇండిపెండెన్స్ (లీగల్ ప్రొసీడింగ్స్) ఆర్డర్, 1947, పేరా.4 (2) – బెంగాల్ వడ్డీవ్యాపారుల చట్టం, 1940 లోని సెక్షన్ 36 క్రింద ప్రొసీడింగ్స్‌లో జారీ చేసిన కొత్తడిక్రీ, 1947 ఆగస్టు 15న అలీపూర్ లోని సబార్డినేట్ జడ్జికోర్టులో పెండింగ్ లో ఉంది – తూర్పు పాకిస్తాన్ లో ఉన్నకొత్తడిక్రీకి సంబంధించి పెద్దమొత్తంలో ఆస్తులు – 1947 ఆగస్టు 15 తర్వాత దాఖలైన అప్పీల్ – కోల్ కతా హైకోర్టుకు సమర్థత – బెంగాల్ వడ్డీవ్యాపారుల చట్టం, 1940 (చట్టం X ఆఫ్ 1940), సెక్షన్ 36 (2) – కొత్తడిక్రీ – తీర్పు–రుణగ్రహీత చేసిన డిఫాల్ట్ – ఆస్తుల పునరుద్ధరణ కోసం డిక్రీహోల్డర్ దరఖాస్తు – అమలు కోసం దరఖాస్తు – అటువంటి దరఖాస్తుపై ఉత్తర్వులు – అప్పీల్ చేయదగినది.

ఇండియన్ ఇండిపెండెన్స్ (లీగల్ ప్రొసీడింగ్స్) ఆర్డర్, 1947లోని పేరా4(2) ఈ క్రింది విధంగాఉంది: –

“4. 1947 భారత స్వాతంత్ర్యచట్టం ద్వారా కొన్ని కొత్తప్రావిన్సుల ఏర్పాటు, అస్సాం ప్రావిన్స్ నుంచి కొన్ని భూభాగాలను తూర్పు బెంగాల్ ప్రావిన్స్‌కు బదిలీ చేసినప్పటికీ..............

(2) అటువంటి ఏదైనా కోర్టులో పెండింగ్ లో ఉన్నఏదైనా ప్రొసీడింగ్స్ కు సంబంధించి ఏదైనా అప్పీలు లేదా పునః సమీక్షకొరకు దరఖాస్తు అప్పీల్ అధికారం ను కలిగి ఉన్నకోర్టులో ఉంటుంది, లేదా నిర్ణీత రోజు తరువాత ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ఏర్పాటు చేయబడినట్లయితే ఆ కోర్టుపై పునః సమీక్షాధికార పరిధి ఉంటుంది..............”

బెంగాల్ వడ్డీవ్యాపారుల చట్టం, 1940లోని సెక్షన్ 36 క్రింద కొత్తడిక్రీజారీ చేసిన తరువాత తీర్పు–రుణగ్రహీత చేసిన డిఫాల్ట్ కారణంగా ఆస్తులను తిరిగి పునరుద్ధరించాలని డిక్రీ హోల్డర్ చేసిన దరఖాస్తు 1947 ఆగస్టు 15 న అలీపూర్‌లోని సబార్డినేట్ జడ్జికోర్టులో పెండింగ్‌లోఉంది. ఆస్తులలో ఎక్కువ భాగం, కొత్తడిక్రీకి సంబంధించినవి, అవి తూర్పు పాకిస్తాన్ కు వెళ్ళాయి, అవి అక్కడ ఉండడంవల్ల. ఈ చట్టం (భారత స్వాతంత్ర్యచట్టం) ఆమోదం పొందనట్లు

అదే కోర్టులో కొనసాగడానికి వీలు కల్పించే పేరా 4(1) లోని నిబంధనల ద్వారా దరఖాస్తు భద్రపరచబడింది. 1947 ఆగస్టు 15వ తేదీ తర్వాత హైకోర్టులో అప్పీల్ దాఖలు చేసినందున 4(2) పేరా ద్వారా భద్రపరచబడలేదని, ఆ పేరాలోని "ఈ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయబడితే" అనే పదాలకు "ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయగలిగితే" అని అర్థం ఉంటుందని వాదించారు.

నిర్ణయించారు, సబార్డినేట్ జడ్జి యొక్క కోర్టు నుండి అప్పీలు కలకత్తా హైకోర్టుకు సమర్థమైనది , ఎందుకంటే ఈ నిబంధన యొక్క ఏకైక ఉద్దేశ్యం ఏమిటంటే, ఆ కోర్టుపై అప్పీలు లేదా పునః పరిశీలన అధికార పరిధిని కలిగి ఉన్న కోర్టు 1947 ఆగస్టు 15 తరువాత ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయబడినట్లుగా అధికార పరిధిని కలిగి ఉంటుంది.

బెంగాల్ వడ్డీ వ్యాపారుల చట్టం, 1940లోని సెక్షన్ 36 కింద జారీ చేసిన కొత్త డిక్రీని అమలు చేయాలని దరఖాస్తు డిక్రీ హోల్డర్ చేసిన దరఖాస్తు యొక్క సారాంశం. అమలు కోసం ఇలాంటి దరఖాస్తులపై జారీ చేసిన ఉత్తర్వులు స్పష్టంగా అప్పీల్ చేయదగినవి.

అటువంటి దరఖాస్తు ఒక ప్రత్యేక చట్టం కింద ఇచ్చిన ప్రత్యేక పరిష్కారం కోసం దావాలో దరఖాస్తు అని, సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ నిబంధనలు వర్తిస్తాయని, సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని సెక్షన్ 2(2) నిర్వచనంలో ఉన్నందువల్ల ఆ ఉత్తర్వులపై అప్పీలు చేశారని హైకోర్టు చేసిన వాదన సరైనది కాదు, దానిని అంగీకరించలేము.

త్రిలోక్ నాథ్ v. *మోతీ రామ్ మరియు ఇతరులు* (ఎ. ఐ. ఆర్. 1950 తూర్పు పంజాబ్ 149) ప్రస్తావించబడింది.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నం. 69 ఆఫ్ 1952.

సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టు , థర్డ్ కోర్ట్ ఆఫ్ జిల్లా , 24 పరగణాలు అలీపూర్‌లోని మిసెలెనియస్ జ్యుడీషియల్ కేసు నం. 31 ఆఫ్ 1947 లో 1947 సెప్టెంబరు 27 నాటి తీర్పు మరియు డిక్రీ నుండి అప్పీల్ ప్రారంభిక డిక్రీ నంబర్ 19 ఆఫ్ 1948 లో కలకత్తాలోని హైకోర్టు (సేన్ & చుందర్ జెజె.) యొక్క 1950 ఏప్రిల్ 27 నాటి తీర్పు మరియు డిక్రీ నుండి అప్పీల్.

సుకుమార్ ఘోస్ అప్పీలుదారుల తరపున.

బంకిమ్ చంద్ర బెనర్జీ మరియు *ఆర్. ఆర్. బిస్వాస్* ప్రతివాదులు 1, 2, 8 & 9 తరపున.

1954. ఏప్రిల్ 26. న్యాయస్థానం యొక్క తీర్పును వెలువరించినది

భగవతి న్యాయమూర్తులు: కొన్ని సేల్స్ తిరిగి పునరుద్ధరించడం కోసం ప్రతివాదుల దరఖాస్తులను తోసిపుచ్చుతూ అలిపోర్ లోని మూడవ సబార్డినేట్ జడ్జి ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను రద్దు చేస్తూ కలకత్తా హైకోర్టు ఇచ్చిన తీర్పు మరియు డిక్రీకి వ్యతిరేకంగా దాఖలైన అప్పీలు ఇది.

రోమేష్ చంద్ర ఆచార్య చౌదరి (మరణించిన) అనే వ్యక్తి అప్పీలుదారుల పూర్వ హితవారి 1918 ఆగస్టు 16వ తేదీన ప్రతివాదుల పూర్వ హితవరుల నుంచి రూ.1,60,000 మరియు రూ.73,000 రుణం తీసుకున్నారు రెండు తనఖా దస్తావేజుల కింద. తనఖా మొత్తాలను చెల్లించడంలో డిఫాల్ట్ కారణంగా తనఖా హామీలను వసూలు చేయడానికి 1926 మార్చి 10 న అలీపోర్ లోని మూడవ సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో దావా దాఖలు చేయబడింది. రూ. 4,21,851-1-6 లకు ఒక ప్రాథమిక తనఖా డిక్రీ 1929 ఏప్రిల్ 4 న జారీ చేయబడింది మరియు 1929 సెప్టెంబర్ 13 న అమ్మకానికి సంపూర్ణమైన డిక్రీ జారీ చేయబడింది. తనఖా పెట్టిన ఆస్తులను 1930లో అమ్మకానికి పెట్టారు మరియు డిక్రీ హోల్డర్లు 1932 ఫిబ్రవరి 29 మరియు 1935 ఏప్రిల్ 23 న వేలం అమ్మకాలలో మొత్తం రూ.2,35,200 మొత్తానికి ఆస్తులను కొనుగోలు చేశారు. ఈ అమ్మకాలు సరిగ్గా ధృవీకరించబడ్డాయి మరియు వేలం-కొనుగోలుదారులు 1933 జూన్ 25వ తేదీ నుంచి 1936 మార్చి 9వ తేదీ వరకు వేర్వేరు తేదీల్లో వివిధ రకాల ఆస్తివస్తువులను స్వాధీనం చేసుకొన్నారు. 1937 డిసెంబర్ 13వ తేదీన సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని ఆర్డర్ XXXIV, రూల్ 6 కింద తమకు చెల్లించాల్సిన బకాయి రూ.3,30,903 కోసం వ్యక్తిగత డిక్రీని పొందారు. ఈ వ్యక్తిగత డిక్రీని కూడా అమలు చేశారు మరియు 1939 ఆగస్టు 8 న డిక్రీ హోల్డర్లు తాకట్టు బాకీదారుల కొన్ని ఆస్తులను రూ.3,899 కు కొనుగోలు చేశారు మరియు ఈ ఆస్తుల స్వాధీనాన్ని 1940 జూలై 6 న వారికి సక్రమంగా ఇచ్చారు.

క్షితీష్ చంద్ర ఆచార్య చౌదరి, మరణించిన, అప్పీలుదారుల నం.లు 1 నుండి 3ల పూర్వ హితవారి మరియు అప్పీలుదారు నం.4, తాకట్టు బాకీదారు కుమారులు, తనఖా డిక్రీ మరియు వ్యక్తిగత డిక్రీని తిరిగి ప్రారంభించాలని బెంగాల్ వడ్డీ వ్యాపారుల చట్టం (చట్టం X ఆఫ్ 1940) లోని సెక్షన్ 36 కింద పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. 1941 ఆగస్టు 25 నాటి ఉత్తర్వు ద్వారా, గౌరవ సబార్డినేట్ జడ్జి డిక్రీలను తిరిగి ప్రారంభించారు మరియు 1943 మే 10 న రూ. 3,76,324-12-4 మొత్తానికి కొత్త డిక్రీని జారీ చేశారు. ఈ మొత్తాన్ని తీర్పు-రుణగ్రహీతలు పదిహేను సమాన వార్షిక వాయిదాల్లో డిక్రీ హోల్డర్కు చెల్లించాలని ఆదేశించారు. డిక్రీ హోల్డర్లు కొనుగోలు చేసిన ఆస్తులను

పునరుద్ధరించాలని ఆదేశించారు.

ప్రస్తుత ప్రతివాదులు 1943 జూన్ 19న కలకత్తాలోని హైకోర్టుకు అప్పీలు చేసుకోవడానికి మాగ్గుమావారు మరియు క్షితీష్ చంద్ర ఆచార్య చౌదరి మరియు అప్పీలుదారు నెం.4 ఎదురు అభ్యంతరాలను దాఖలు చేశారు. 1944 జూన్ 29 నాటి వారి తీర్పు మరియు డిక్రీ ద్వారా, హైకోర్టు కొన్ని గణనీయమైన మార్పులతో ఈ క్రింది కోర్టు యొక్క డిక్రీని ధృవీకరించింది మరియు తాకట్టుబాకీదారులకు అనుకూలంగా ఒక డిక్రీని జారీ చేసింది . తిరిగి జారీ చేసిన ఉత్తర్వుల అమలులో వారు కొనుగోలు చేసిన ఆస్తులన్నింటినీ తాకట్టుబాకీదారుల ఆధీనంలో ఉంచాలని తాకట్టుఋణ దాతలను ఆదేశించారు మరియు 1941 సెప్టెంబర్ 15వ తేదీ నుంచి ఆ ఆస్తులను పునరుద్ధరించే లేదా విడిచిపెట్టే వరకు లేదా ఆస్తుల సేకరణ పత్రాలను తాకట్టుబాకీదారులకి తిరిగి అప్పగించే వరకు ఆ ఆస్తుల అంతర కాల లాభాలను వారికి వివరాలను అందించాలని ఆదేశించబడింది. రూ.3,76,324-12-6 మొత్తాన్ని తాకట్టుబాకీదారులు తాకట్టు ఋణ దాతలకు చెల్లించాల్సి ఉందని ప్రకటించారు మరియు తాకట్టుబాకీ దారులు దానిని ఇరవై సమాన వార్షిక వాయిదాలలో చెల్లించాలి, ఆ వాయిదాలలో మొదటిదాన్ని తాకట్టుఋణ దాతలు ఆస్తులను పునరుద్ధరించే లేదా విడిచిపెట్టే వరకు లేదా ఆస్తుల సేకరణ పత్రాలను తాకట్టుబాకీదారులకి తిరిగి అప్పగించే వరకు రెండింట్లో తరువాత తేదీ యొక్క మొదటి వార్షికోత్సవం రోజున లేదా అంతకు ముందు చెల్లించాల్సిన వాయిదాలలో మొదటిది చెల్లించాలి. తాకట్టుబాకీదారులు తాకట్టుఋణ దాతలకు మొదటి విడత చెల్లించిన లేదా అంతకు ముందు తరువాతి సంవత్సరాల్లో వరుస వార్షిక వాయిదాలను చెల్లించాలి మరియు పైన పేర్కొన్న ఆస్తులు తిరిగి స్వాధీనంలోకి వచ్చిన తరువాత చెల్లించాల్సిన వార్షిక ఆదాయాన్ని కూడా చెల్లించాల్సి ఉంటుంది కిస్తీ కిస్తీకు. కిస్తీ తేదీకి కనీసం మూడు రోజుల ముందు మరియు చెల్లింపులు జరిగిన పది రోజుల్లో చెల్లించినట్లు రుజువుగా దిగువ కోర్టులో చలాన్లు దాఖలు చేయాలి. రోడ్డు, పబ్లిక్ వర్క్స్, ఎడ్యుకేషన్ సెస్ లు, పై భూ యజమానులకు చెల్లించాల్సిన అద్దెను కూడా తాకట్టుబాకీ దారుల అదే విధంగా చెల్లించాల్సి ఉంటుంది. నిర్ణీత గడువులోగా ఏ ఒక్క వాయిదా లేదా సెస్ లు లేదా అద్దె చెల్లించని పక్షంలో తాకట్టుఋణ దాతలు ఆ ఆస్తులను తాకట్టుబాకీ దారుల నుంచి తిరిగి స్వాధీనం చేసుకునే హక్కు ఉంటుంది అలాంటప్పుడు తాకట్టుఋణ దాతలు ఆ ఆస్తులను కొనుగోలు చేసిన రూ.2 ,39,099 మొత్తాన్ని డిక్రీ కింద వారికి చెల్లించాల్సిన మొత్తానికి వ్యతిరేకంగా సర్దుబాటు చేస్తారు. ఆ తర్వాత కూడా డిక్రీ కింద తాకట్టుఋణ దాతలకు ఏదైనా మొత్తం మిగిలి ఉంటే సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ లోని ఆర్డర్ XXXIV, రూల్ 6 కింద బకాయి కొరకు డిక్రీ కొరకు దిగువ

కోర్టులో దరఖాస్తు చేసుకోవడానికి అర్హులు. 1941 సెప్టెంబరు 15వ తేదీ నుండి తాకట్టుబాకీదారులకి స్వాధీనాన్ని పునరుద్ధరించే వరకు అంతర కాల లాభాలపై విచారణకు ఆదేశించబడింది మరియు దిగువ కోర్టు తమకు అనుకూలంగా ఇవ్వబడే డిక్రీ ద్వారా నిర్ణయించిన అంతర కాల లాభాల కోసం మొత్తాన్ని ప్రకటించిన సంవత్సరంలో మరియు తరువాతి సంవత్సరాల్లో ఆ మొత్తం తుడిచిపెట్టుకుపోయే వరకు కట్టవలసిన వాయిదాల మొత్తం కు బదులుగా ఏర్పాటు చేయడానికి తాకట్టుబాకీదారులకు స్వేచ్ఛ ఉంది.

1944 అక్టోబర్ 5వ తేదీన తాకట్టుబాకీదారులకి స్వాధీనం కల్పించారు. అయితే సేకరణ పత్రాలు 1945 మార్చి 28 న ఇవ్వబడ్డాయి. 1947 మార్చి 28న చెల్లించాల్సిన రెండో విడత చెల్లింపులోనూ, ఆ తేదీలోగానే చెల్లించాల్సిన రెవెన్యూ, సెస్ చెల్లింపులోనూ తాకట్టుబాకీదారులు విఫలమయ్యారని ఆరోపణలు వచ్చాయి. అందువల్ల ఆస్తులను తిరిగి పునరుద్ధరించాలని కోరుతూ తాకట్టుఋణ దాతలు 1946 సెప్టెంబర్ 6 మరియు 1947 ఏప్రిల్ 18 న అలీపూర్ లోని మూడవ సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో దరఖాస్తు చేసుకున్నారు. అనేక ఎగవేతలు జరిగాయని ఆరోపించబడ్డాయి, కానీ 1947 మార్చి 28న చెల్లించాల్సిన రెండో విడత చెల్లింపునకు సంబంధించి ఒకటి, అదే తేదీన చెల్లించాల్సిన ఆదాయం, నౌఖాలీ ఆస్తుల సెస్ చెల్లింపులకు సంబంధించి రెండు డిఫాల్టులు మాత్రమే ఒత్తిడి చేయబడ్డాయి. సబార్డినేట్ జడ్జి 1947 సెప్టెంబర్ 27వ తేదీన తన ఉత్తర్వు ద్వారా ఈ దరఖాస్తులను తిరస్కరించారు, రెవెన్యూ మరియు సెస్ చెల్లింపులో ఎటువంటి లోపం లేదని, రెండవ వాయిదా చెల్లించడంలో డిఫాల్ట్ అయినప్పటికి అది కావడానికి డిక్రీ హోల్డర్లు తప్పుడు చర్యే కారణమని, డిక్రీ హోల్డర్లు తమ తప్పును సద్వినియోగం చేసుకునే హక్కు లేదని. కలకత్తాలోని హైకోర్టును అప్పీలుకు మార్గం చూపారు. 1950 ఏప్రిల్ 27న అప్పీలుకు అనుమతి లభించింది. తాకట్టుబాకీదారులు డిఫాల్ట్ చేశారని భావించిన హైకోర్టు ఆస్తులను తిరిగి పునరుద్ధరించాలని ఆదేశించింది. రాజ్యాంగంలోని ఆర్టికల్ 133(1)(ఎ) ప్రకారం ధ్రువీకరణ పత్రంతో హైకోర్టు ఇచ్చిన ఉత్తర్వులపై ఈ అప్పీల్ దాఖలైంది.

అప్పీలుదారుల తరఫున హాజరైన శ్రీ ఎస్ ఘోష్ వాదిస్తూ 1950 జనవరి 26వ తేదీ తర్వాత కొత్త డిక్రీకి సంబంధించిన ఆస్తుల్లో అధిక భాగం తూర్పు పాకిస్తాన్ లో ఉన్నందున పాకిస్తాన్ కు వెళ్లిపోయాయని కలకత్తాలోని హైకోర్టుకు 1950 జనవరి 26 తరువాత అప్పీలును నిర్ణయించడానికి మరియు విదేశీ భూభాగాలలో ఉన్న స్థిరాస్తులకు సంబంధించిన ఉత్తర్వులను జారీ చేయడానికి అధికార పరిధి మరియు అధికారం లేదు మరియు ఆస్తుల తిరిగి

పునరుద్ధరించే ఉత్తర్వులు అమలు చేయదగినవి కావని, ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ తాకట్టు బాకీ దారులు ఎలాంటి తప్పు చేయలేదని ఆయన కోరారు.

అతని మొదటి వాదనకు మద్దతుగా భారత స్వాతంత్ర్య (లీగల్ ప్రొసీడింగ్స్) ఆర్డర్, 1947 లోని పేరా 4 (2) పై ఆధారపడ్డారు, అది క్రింది విధంగా ఉంది: –

“4. 1947 భారత స్వాతంత్ర్య చట్టం ద్వారా కొన్ని కొత్త ప్రావిన్సుల ఏర్పాటు, అస్సాం ప్రావిన్స్ నుంచి కొన్ని భూభాగాలను తూర్పు బెంగాల్ ప్రావిన్స్‌కు బదిలీ చేసినప్పటికీ...............

(2) అటువంటి ఏదైనా కోర్టులో పెండింగ్ లో ఉన్న ఏదైనా ప్రొసీడింగ్స్ కు సంబంధించి ఏదైనా అమలు లేదా పునః సమీక్ష కొరకు దరఖాస్తు అప్పీల్ అధికారం ను కలిగి ఉన్న కోర్టులో ఉంటుంది, లేదా నిర్దేశిత రోజు తరువాత ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయబడినట్లయితే ఆ కోర్టుపై పునః సమీక్ష అధికార పరిధి ఉంటుంది..............”

ఆస్తుల పునరుద్ధరణకు సంబంధించిన దరఖాస్తులు 1947 ఆగస్టు 15న అలీపూర్ లోని మూడవ సబార్డినేట్ జడ్జి ముందు పెండింగ్ లో ఉన్నాయి, మరియు వాటిని పేరా 4(1) లోని నిబంధనల ద్వారా భద్రపరచబడ్డాయి, ఈ ప్రొసీడింగ్స్ యొక్క అదే కోర్టులో కొనసాగడానికి వీలు కల్పించింది, పేర్కొన్న చట్టం, అంటే, భారత స్వాతంత్ర్య చట్టం, 1947 ఆమోదం పొందనట్లు. అయితే 1947 ఆగస్టు 15 తర్వాత తాకట్టు ఋణ దాతలు దాఖలు చేసిన అమలును పేరా 4(2) ద్వారా భద్రపరచబడలేదని ఆయన వాదించారు. అప్పీలుదారుల వాదనను మేం అంగీకరించలేం. పేరా 4(2) ప్రకారం 1947 ఆగస్టు 15 తర్వాత కోర్టుల్లో పెండింగ్ లో ఉన్న ప్రొసీడింగ్స్‌కు సంబంధించి అప్పీళ్లు లేదా పునః సమీక్ష కోసం దరఖాస్తులను చేసుకోవచ్చు, 1947 ఆగస్టు 15వ తేదీ తర్వాత ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ప్రారంభమైతే ఆ కోర్టుపై అప్పీల్ అధికారం లేదా పునః సమీక్ష అధికార పరిధిని కలిగి ఉండే కోర్టుల్లో ఈ ప్రొసీడింగ్స్ ఉంటాయని పేర్కొంది.

ఈ నిబంధన ఉద్దేశ్యం కోసం "ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయబడితే" అనే పదాలను "ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయగలిగితే" అని అర్థంగా చదవాలని వాదించారు.

ఇది ఖచ్చితంగా దాని అర్థం కాకపోవచ్చు, ఎందుకంటే భూభాగాల బదలాయింపు కారణంగా 1947 ఆగస్టు 15 తర్వాత సంబంధిత న్యాయస్థానాల్లో పాకిస్థాన్ కు వెళ్లిన ఆస్తులకు సంబంధించిన ఎలాంటి ప్రొసీడింగ్స్ జరగలేవు. ఈ

నిబంధన యొక్క ఏకైక ఉద్దేశ్యం ఏమిటంటే, ఆ న్యాయస్థానంపై అప్పీలు లేదా పునః పరిశీలన అధికార పరిధిని కలిగి ఉన్న కోర్టు 1947 ఆగస్టు 15 తరువాత ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయబడినట్లుగా అధికార పరిధిని కలిగి ఉంటుంది. అప్పీలు లేదా పునః పరిశీలన అధికార పరిధి కోసం ఆ కోర్టు విచారణను ఏర్పాటు చేయగలిగే కోర్టుగా పరిగణించాలి మరియు ఆ కోర్టులో ప్రొసీడింగ్స్ సక్రమంగా ఏర్పాటు చేయబడిందని భావించగలిగితే అప్పీలు లేదా రివిజన్ కోసం దరఖాస్తు ఉన్న ఏకైక కోర్టు దానిపై అప్పీలు లేదా పునః పరిశీలన అధికార పరిధిని కలిగి ఉన్న కోర్టు మాత్రమే అని చెప్పనవసరం లేదు. మన ముందున్న కేసులో, 1947 ఆగస్టు 15 తర్వాత తూర్పు పాకిస్తాన్ కు వెళ్లిన ఆస్తులకు సంబంధించి అలీపూర్ లోని మూడో సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో ఎలాంటి ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయలేరు. అయితే 1947 ఆగస్టు 15న ఆ కోర్టులో ఈ ప్రొసీడింగ్స్ పెండింగ్ లో ఉన్నందున, ఆ కోర్టుపై అప్పీలు లేదా పునః పరిశీలన అధికార పరిధిని కలిగి ఉన్న కలకత్తా హైకోర్టు అటువంటి ప్రొసీడింగ్ లకు సంబంధించి అప్పీలు లేదా పునః సమీక్ష కోసం దరఖాస్తు చేసే కోర్టుగా సూచించబడింది, ఎందుకంటే ఆ కోర్టు అంటే అలీపూర్ లోని మూడవ సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టును కోర్టుగా పరిగణించారు, దీనిలో 1947 ఆగస్టు 15 తరువాత ఇటువంటి ప్రొసీడింగ్స్ ఏర్పాటు చేయవచ్చు మరియు ఏర్పాటు చేయాలి.

తిర్లోక్ నాథ్ v. *మోతీ రామ్ మరియు ఇతరుల* ([1]) కేసును ప్రతివాదుల తరఫు న్యాయవాదులు మా దృష్టికి తెచ్చారు. ఆ కేసులో 1943లో ఎక్స్ ప్లేస్ లోని భూమిని స్వాధీనం చేసుకోవడానికి బి కోర్టులో దావా వేశారు. 1947 ఆగస్టు 15 న, ఈ దావా బి కోర్టులో పెండింగ్‌లో ఉంది, ఇది 1948 లో దావాను కొట్టివేసింది. బి ప్లేస్ ను తూర్పు పంజాబ్ లో చేర్చడంతో ఈ నిర్ణయంపై తూర్పు పంజాబ్ హైకోర్టులో అప్పీల్ దాఖలైంది.

దావాలో ఉన్న భూమి ప్రస్తుతం పాకిస్తాన్ లో చేర్చబడిన ఎ వద్ద ఉన్నందున హైకోర్టు అధికార పరిధిపై అభ్యంతరం వ్యక్తం చేస్తే, 1947 ఆగస్టు 15 న బి ప్లేస్ లో దావా పెండింగ్ లో ఉందని , ఆ కోర్టు తీర్పు నుండి అప్పీల్ తూర్పు పంజాబ్ హైకోర్టుకు ఉందని, భారత స్వాతంత్ర్య (లీగల్ ప్రొసీడింగ్స్) ఆర్డర్, 1947 లోని పేరా 4 (2) ప్రకారం లాహోర్ హైకోర్టుకు కాదని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. ఈ నిర్ణయం మా ముందు ఉన్న కేసుతో వాస్తవాలు మరియు చట్టపరమైన సమస్యలలో సంబంధిత మరియు చాలా సారూప్యత కలిగి ఉంది మరియు అప్పీలుదారుల తరఫున కోరిన వాదన ఆమోదయోగ్యం కాదని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము .

అప్పీలుదారుల తదుపరి వాదన కూడా అంతే ఆమోదయోగ్యం కాదు. కలకత్తా హైకోర్టు ఈ దరఖాస్తులను ఒక ప్రత్యేక చట్టం కింద ఇచ్చిన ప్రత్యేక పరిష్కారం కోసం దావాలో దరఖాస్తులుగా పరిగణించింది మరియు సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క నిబంధనలు వర్తిస్తాయని మరియు సివిల్ ప్రొసీజర్ కోడ్ యొక్క సెక్షన్ 2 (2) యొక్క నిర్వచనంలో డిక్రీలు ఉన్నందున ఉత్తర్వులకు వ్యతిరేకంగా అప్పీల్ ఉందని పేర్కొంది. ఈ తర్కాన్ని మనం అంగీకరించలేం. 1944, జూన్ 29న హైకోర్టు తాకట్టుబాకీ దారులకు అనుకూలంగా జారీ చేసిన కొత్త డిక్రీల అమలుకు ఈ దరఖాస్తులు వాస్తవంగానూ, ప్రామాణికంగానూ ఉన్నాయి. కొత్త డిక్రీ నిబంధనల ప్రకారం తాకట్టు ఋణ దాతలు ఉన్న ఏకైక విషయం ఏమిటంటే, తాకట్టుబాకీ దారులు చేసిన డిఫాల్ట్‌కు డిక్రీలను అమలు చేయడానికి దరఖాస్తు చేయడం మరియు అలీపూర్ లోని మూడవ సబార్డినేట్ జడ్జి కోర్టులో తాకట్టు ఋణ దాతలు చేసిన దరఖాస్తులు సరైన రూపంలో లేనప్పటికీ డిక్రీ అమలు కోసం చేసిన దరఖాస్తులుగా వాటిని అలా పరిగణించవచ్చు. వాటిని అలా పరిగణిస్తే అమలు కోసం వచ్చిన దరఖాస్తులపై జారీ చేసిన ఉత్తర్వులు అప్పీలు చేయదగినవేనని, ఈ ఉత్తర్వుల వ్యతిరేకముగా అప్పీల్లు లేనందున ఎలాంటి అభ్యంతరాలు వ్యక్తం చేయలేమని స్పష్టమవుతోంది. కాబట్టి ఈ దరఖాస్తులను అమలుకు దరఖాస్తులుగా పరిగణించడం వల్ల అప్పీలుదారుల ఈ వాదనలో ఎటువంటి వాస్తవం కనిపించదు.

ఈ విధంగా ఈ అంశాన్ని సంప్రదిస్తే హైకోర్టు నిర్ణయానికి వ్యతిరేకంగా అప్పీలుదారులు ఎటువంటి అభ్యంతరాన్ని చెప్పలేరు. అమలు చేస్తున్న కోర్టు డిక్రీ వెనుకకు వెళ్లలేదు మరియు కొత్త డిక్రీ ప్రకారం రెండవ విడత రెవెన్యూ మరియు సెస్ చెల్లింపులకు సంబంధించి తాకట్టుబాకీ దారులు డిఫాల్ట్‌కు పాల్పడ్డారనే వాస్తవాలపై స్పష్టమైంది . అందువల్ల తాకట్టుబాకీ దారులు చేసిన తప్పేమీ లేదని అప్పీలుదారుల తరఫున వాదించిన వాదనను కూడా సమర్ధించలేము.

అందువలన కలకత్తాలోని హైకోర్టు అప్పీలును సక్రమంగా స్వీకరించింది మరియు కొత్త డిక్రీ నిబంధనలను అమలు చేయడంలో తాకట్టుబాకీ దారులు విఫలమయ్యారో లేదో నిర్ణయించే అధికారం దానికి ఉంది. అప్పీలు కేవలం పునః విచారణ మాత్రమే కావటంతో ట్రయల్ జడ్జి తీర్పును పునః సమీక్షించి, అది తప్పని, డిక్రీ హోల్డర్ కు తిరిగి పునరుద్ధరించే హక్కు ఉందని ప్రకటించే హక్కు అప్పీలు అధికార కోర్టుకు ఉంది. వాస్తవానికి ఆయన స్థిరాస్తులను స్వాధీనం చేసుకోగలరా అనే ప్రశ్న అలాంటి విచారణకు అతీతమైనది. మరొక అధికార పరిధిలో తగిన ప్రొసీడింగ్స్ ద్వారా, అతను అలా చేయగలడు ; కానీ ఆస్తుల పునరుద్ధరణకు అవసరమైన ఆదేశాలను హైకోర్టు జారీ చేయడానికి ఈ ఇబ్బంది అడ్డంకి కాలేదు.

అందువల్ల అప్పీలు విఫలం అవుతుంది మరియు కొట్టివేయబడాలి. ఖర్చులకు సంబంధించి ఎటువంటి ఉత్తర్వు ఉండదు.